

Ett borttappat örhänge.

Det underligaste jag varit med om i hela mitt liv hände 1988 i Lissabon.

Jag hade fått anställning som överstyrman på ett forskningsfartyg , GOA, i Luanda Angola. Jag var rekryterad av Fiskeriveket men anställd av Trans-Atlantic i Göteborg. Före jag tillträdde min befattning på båten var jag tvungen att gå en språkkurs i portugisiska i Lissabon.

Genom skolans försorg blev jag inackorderad hos ett äldre par i ett hus i Lissabons äldsta kvarter, Bairro Alto. I samma hus var ett ungt amerikanskt par inackorderat, de var också i Lissabon för att lära sig portugisiska. Vi brukade äta frukost tillsammans före vi gick till skolan på morgonen. Eftersom de ju pratade engelska och dessutom var trevliga, blev vi snart kompisar. En kväll frågade de mig om jag hade lust att gå ut och äta middag med dem. De hade hittat en trevlig restaurang i Bairro Alto där de varit några gånger. Sagt och gjort, vi gick dit alla tre, det var en promenad på ca: 3 kilometer. Efter avnjuten måltid gick vi hem igen, på delvis oupplysta gator, delvis väldigt livliga, det var mycket folk ute, det var fredag kväll. Vi passerade många barer och krogar på vår promenad, portugiserna äter gärna ute på sina favoritställen och sådana finns det gott om i Bairro Alto.

När vi kom hem, vid halvtolv-tiden visade det sig att ingen av oss hade med nyckeln till ytterdörren.

Vi stod och diskuterade lite om hur vi skulle bära oss åt för att komma in och vem som skulle väcka det gamla paret som var våra hyresvärdar. Då gav den amerikanska flickan upp ett litet skrik: "Herregud, jag har tappat mitt ena örhänge." Hon tittade på sin man och sa: "Du måste gå tillbaks och leta efter det, du vet vilket kärt minne det är för mig. Om du gör det skall jag väcka upp värdfolket."

Hon visade upp det örhänget hon hade kvar, en liten trekantig träbit med en påmålad blomma.

Hennes man och jag tittade varandra i ögonen och tänkte nog samma sak: Hur kan människan tro att han skall hitta den lilla träbiten mitt i natten efter en promenad på 3 kilometer bland alla tusen människor som trängs på Lissabons trottoarer. Men killen var nygift och kär och kunde väl inte säga nej till sin söta fru. Jag tyckte synd om honom så jag sa, "Jag följer med och letar." Vi insåg ju bägge från början att det var ett fullständigt meningslöst företag och ju längre vi gick desto meningslösare verkade det. När vi gått ungefär halvvägs tänkte jag att jag skall skoja lite med killen. Utanför en bar med mycket folk i farten och mycket støj och väsen, pekade jag mot lite skräp som låg på trottoaren alldeles intill en dagvattenbrunn och sa: "Där ligger det". Han böjer sig ner och plockar upp örhänget samtidigt som han utbrister: "How the hell could you see that??" Jag visste inte vad jag skulle svara. Hade jag sagt som sanningen var, att jag inte sett det, jag skulle bara skoja med dig, hade han nog inte trott mig. Men han var i alla fall världens lyckligaste man när vi vände och gick hem igen. Ytterdörren var öppen och kvällen slutade lyckligt för oss alla tre.

Jag har funderat många gånger på den händelsen. Hur kan man hitta en nål i en tre kilometer lång höstack utan att ens se den? Svar får jag nog aldrig.

Ingvar Olsson "Ingvar på GOA"

Brastad

F.d. trålskeppare i Angola

Ett sällsamt återseende i Lahälla.

Åren 1967 till 1971 var jag anställd av SIDA som fiskerilärare och skeppare på skolbåten "Cap Bon" i Kelibia, Tunisien.

Vårt hus i Kelibia längst till höger i bilden. "Cap Bon" vid kajen, till vänster.

En dag 1968 när min arbetskamrat Christer Alexandersson, från Bohus-Björkö, och jag gick ner till "Cap Bon" i hamnen fick vi se att en liten fin lustyacht förtöjt vid kajen där vi låg med vår båt.

Båten hade engelsk flagg så vi stannade till och tittade på den och funderade över vad den gjorde i Kelibia. Det var inte så vanligt att vi hade besök där av utländska båtar. Kelibia var en liten håla och inte precis någon plats dit lyxbåtar sökte sig.

Som vi stod där och tittade kom ägaren till båten upp på kajen, en lång stilig engelsk gentleman. Han presenterade sig som John Marriner, och sa sig vara författare som skrev reseskildringar i bokform om sina seglatser. Han hade gått med båten genom Europa på floder och kanaler och nu var han på väg runt Medelhavet. Han bjöd oss ombord på en öl och en pratstund, som blev ganska lång. Båten, som jag tyvärr glömt namnet på, hade också en historia, den hade han kört soldater med, över Engelska kanalen på "The D-day", så John hade mycket att berätta om.

Han stannade i Kelibia en vecka och Christer och jag bjöd hem honom och hans besättning vid ett flertal tillfällen. Vi körde även runt en hel del i Tunisien och visade honom gamla romerska ruiner och utgrävningar.

Något år senare fick Christer och jag var sitt ex. av hans senaste bok som bl.a. handlade om hans besök i Kelibia och där vi båda var omnämnda.

1971 åkte jag hem från Tunisien och var på fiske några år här hemma. 1975 var jag med och startade en skeppshandel där vi bl.a. servade tankbåtarna som anlöpte Scan-Raff i Brofjorden.

Lahälla med vår proviateringsbåt "Veiler" vid kaj.

För den sakens skull hyrde vi en hamnplan och en kaj i Lahälla, där vi hade vår proviateringsbåt. En morgon, 1976, när jag kom till Lahälla, låg där en stor lustyacht förtöjd på utsidan vår båt. Döm om min förvåning när jag ser John Marriner titta upp ur kajutan. Av alla ställen på denna jorden dyker min gamla bekant från Kelibia upp i Lahälla! Återseendets glädje blev stor och vi var båda lika förvånade över att träffas på en sådan liten udda plats.

John var på väg till Nordkap och ombord hade han förutom sin bror, också en kvinnlig passagerare, nämligen lady Binney. Hon var änka efter sir Georg Binney, det var han som under sin tid som engelsk generalkonsul i Göteborg under andra världskriget initierade och samordnade den s. k. kullagertrafiken från Sverige till England. Hon hade hört talas så mycket om Lahälla av sin man så hon ville gärna komma dit och se hur det såg ut, nu när de ändå hade vägarna förbi. Om hon var så särskilt imponerad av vad hon såg kommer jag inte ihåg men hennes önskan ledde i varje fall till en stor överraskning för John och mig. John var bosatt på Jersey och bodde granne med lady Binney. Han tog även båten till Gravarne så jag hade förmånen att bjuda hem sällskapet till mitt hus på Fisketången, vi var även bjudna ombord på hans fina båt tillsammans med några vänner, på en bättre middag med betjänter i uniform och allt. Det gällde att hålla stilen även när man var på sjön. Är man en engelsk gentleman så är man.

Ingvar Olsson Brastad

Före detta biståndsarbetare

